

ת"פ 26963/09/14 - מדינת ישראל נגד אגודת מושב אבן ספיר, נמחק, נמחק, רם-שן שירותים והשקעות בע"מ, אילן אלקובי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 26963-09-14 מדינת ישראל נ' ספיר מ.א. 570014183 ואח'

בפני	כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון
מאשימה	מדינת ישראל על-ידי נציג היועץ המשפטי לממשלה עו"ד ר' בראונר
נגד	
נאשמים	1. אגודת מושב אבן ספיר (הסתיים) 2. נמחק 3. נמחק 4. רם-שן שירותים והשקעות בע"מ 5. אילן אלקובי נאשמים 4 ו-5 על ידי עו"ד מ' סרור

פסקי דין פלייליים

מדן דין לאנאשמים 4-5

רקע

1.הנאשמים 4 ו-5 הורשעו, לפי הודאתם, בעבירות של ביצוע עבדות ללא היתר ושמוש ללא היתר לפי סעיפים 204א(2), 208א(2) ו-253 לחוק התכנון הבניה, תשכ"ה-1965 המדובר במקרקעין בנושג אבן ספיר אשר יועד לשימוש חקלאי ואשר בוצעו בו בידי הנאשמים עבדות להכשרתו לחינוך למשאיות בטון. שטח המגרש הונו 2,000 מ"ר עליו נשפך אספלט גרוס, והוא הוקף בגדר היקפית בגובה 1.7 מ'. עוד הוכנה תשתית שמעל ותואורה, הוצבו שתי מכלות בנודל של 14.5 מ"ר כל אחת ונחפרו שני בורות מופנים בשטחים של 18 ו-22 מ"ר. הנאשם 4 היו מנהלה של הנאשמת 4, שהתקשרה בהסכם עם הנאשמת 1 במסגרתו הועמדו המקרקעין לטובת הנאשמת 4 לצורך הקמת ותחזוקת החניון. מיים ביצוע העבודות (בן 13.13 ל-12.4.13 ועד 10.9.13 השתמשו הנאשמים 4 ו-5 במקרקעין בחניון משאיות פירוט נוסף מופיע בכתב האישום בכפוף לחוקנונו בישיבה מיום 22.11.15 בבית דין מסיבות לחומרה צוין בכתב האישום העבודות האבות. ראשית, כי במהלך ביצוע העבודות ביקר מפקח בניה במקרקעין ומסר לנאשם 3 (שבהלך ההליך נמחק מן האישום) הוראה בדבר הפסקת עבודה, אך בפועל המשיכו הנאשמים בעבודות. שנית, כי ביום 24.6.13 בעקבות בקשת הנאשמת 4 לנטול צו הריסת מנהלי שופחה כנגד העבודות הנהגות לעיל, ובתואם להסכמה שהושגה בין הצדדים, נקבע בית משפט השלום בבית שמש (כ"ל השטח ממוקבץ") כי ההריסה תידחה ב-49 ימים מאותו מועד לערך פניו המקום ופירוק העבודות (להלן תכונה החלטה זו "ההחלטה השיפוטית"). הנאשמים לא פירקו את העבודות, וביום 10.9.13 ביצעה המאשמה את ההריסה. לטענות ההגנה בנושא זה אוחייתם בהמשך.

מחצית טיועון מצדדים לעונש

4.המאשמה עמדה על חומרת העבירות, היקף השטח הגדון וכן הפסול שבהימנעות הנאשמים מלהשיב מצב לקדמותו למרות ההתייחסות וההחלטה השיפוטית כאמור לעיל. בהתאם להסכמה שבין הצדדים, עתרה המאשמה לנזור לשני הנאשמים יחד קנס של 50,000 ₪.

5.ההגנה, שלפי אותה הסכמה לא הוצבלה ביטעוניה, ביקשה להסתפק בקנס של 2,000 ₪. מקום מיוחד ביטעוניה הוקדש להסברים אודות הימנעות הנאשמים מהריסת הבניה בהתאם להחלטה השיפוטית, אליהם אדרש בהמשך. עוד צוין כי הנאשמים נדרשו לחנון למשאית לפי דרישות חברת הביטוח (ע/ע), וכי ראו באשורה של הנאשמת 1 משום אפשרו של השימוש במקום. נטען גם כי הנאשמים ספפו הפסדים כבך שכסומים ניכרים אותם היוציא לצורך הקמת החניון ירדו לטמיון, בכך שנשאא בעלויות ההריסה של המאשמה, וכן משום ששני קונטנירים שהיו במקום ושלא התאפשר להם להוציאם במועד נהרסו (ע/ע5, ע/ע6). נטען עוד כי לפי הנחות של הלשכה המעפטית לא מנישים כתבי אישום במקרים דומים (ע/ע7), וכי השוואה לעונשים שנגזרו על הנאשמת 1 וכן על חברת "הנתיב החדש" שהקימה מבנה בסמוך לחניון הנזכר לעיל והועמדה לדין בפנרד מחייבת הקלה בעונשי הנאשמים (ע/ע9, ע/ע10).

מחמת העונש ההולם

6.שתי העבירות בהן הוטאו הנאשמים: הקמת החניון ללא היתר והשימוש בו לאורך תקופה, הן חלק מאותו "אירוע" עברייני ולכן ייקבע לזן מחמת עונש אחד.

7.העבירה בהן הוטאו הנאשמים הן תמורת. בשכירתן של שטח, הקמה והפעלת חניון הן תוך ביצוע עבדות בניה ללא היתר, וכל זאת שעה שיעוד לשימוש חקלאי, אי סטייה ממדיניות התכנון הנוהגת במקום תוך שימוש בעל אופי עסקי בשטח שיעוד למטרות אחרות. בין היתר, בין כי הקמת החניון הובילה לתנועת משאיות כבדות בשטח, שלא התואם לכך.

ממשם אלה משתלבים בתופעה הפסולה והרבה של עבריינות בניה, דבר המדגיש את חומרתם ומכפיף מקרה זה להלכה הפסוקה המורה על אכיפה קפדנית בענינים של עברייני תכנון ובניה (ראו למשל רע"פ 2464/15 אבו רמילה נ' **מדינת ישראל** 13.5.15); רע"פ 2330/09 **מוסטרומס ואח' נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה מכל מודיעין** (9.6.09). בפרט, מקום בו הנבוצעו העבירות תוך הפקת תועלת כלכלית או עסקית, על העונש לספק תמריץ-גנר לביצוען של עבירות מזה וכן היתר לעונש, פגיעה ממשית, בכסו של העברין.

8.בבדר הסיכויב לחומרה יש לשקול גם את התנהלות הנאשמים, שהמשיכו בביצוע העבודות למרות התראה בדבר הפסקת עבודה (שנמסרה ליד הנאשם 3 ולא נטען או בוסס כי נעלמה מידעית יתר הנאשמים), עד שהמאשמה נדרשה להוציא צו הריסה מנהלי. בכך יש משום מידה רבה של התרסה כנגד הדין.

אשר לנסיבות הנוגעות להחלטה השיפוטית, הרי שאין חולק כי הנאשמים נמנעו מלציית לה. ועם זאת, הוצגו נתונים נוספים. לפיהם, ביום 15.8.15 הגישה הנאשמת 4 לבית משפט השלום בבית שמש בקשה לעכב את ביצוע ההריסה לפי הצו המנהלי וההחלטה השיפוטית. זאת בהפניה להחלטה של בית המשפט המחוזי אשר, במסגרת ערעור שהגישה חברת "הנתיב החדש" בהליך שניהלה בבית המשפט המחוזי ואשר נגע לבניה בלתי חוקית שבוצעה בידי האחורונה במיקום סמוך, הורה על עוכוב ביצוע צו ההריסה שם על להכריע בעתירה. הנאשמת 4 טענה כי ענינה כרוך באותו הליך (ע/ע2). ראו גם את הסבר ב"כ הנאשמים מדוע הבקשה הוגשה בחלוף התקופה הנשקפה לביצוע ההריסה (ע/ע3). עוד נטען, והטענון נמחק בחותמת ה"נתקבל" שעל בני ע/ע4, כי ההחלטה בית משפט השלום אשר דחתה את בקשהה האמורה של הנאשמת 4 (ע/ע4) התקבלה בידי הנאשמים ביום 9.9.13, כשלחלוות בצועה ההריסה בידי המאשמה. הנאשם 5 מסר בדין כי לו היה ידעו שהחובה להורס נכנסה לחוקף היה מציית לה.

בכל אלה אין כדי לעיין את משקלה על הנוגדה לפיה הנאשמים לא קיטו את ההחלטה השיפוטית מבלי ששוכב בפועל. לפי התחייבותם היו עליהם להורס את המבנה כחודש לפני שנהרס בפועל. בידי המאשמה, התנהלותם אפשרה להם, בפועל, להמשיך ולהשתמש בחניון הבדלוח חוקי משך תקופה נוספת עד ליום 10.9.15. מסיבה זו, מדובר בנסיבה הקשורה לביצוע עבירת בהורשע, ושאי להתייחס אליה בקביעת מחמתם העונש ההולם. ועם זאת, יש בנתונים האמורים כדי לנרוע ממשקלה, לחומרה, של הסיבה האמורה כבטיס של זלזול בהוראות בית המשפט. שכן, אין ענינים של הנאשמים שקול לענינו של מ שתתעלם באופן מופנן מהוראת הריסה תוך המשך שימוש בעבירת הבניה. בנסיבות אלה מצאתי לייחס לעובדה האמורה משקל מדור בלבד לחובת הנאשמים.

9.מחמתם העונש ההולם צוגוש בשים לב לשיקולים אלה, לענישה הנוהגת בבית משפט זה בעבירות דומות ולהנחייתם של ההלכה הפסוקה עליה עמדתי לעיל לנקוט באכיפה קפדנית בענינים של עברייני תכנון ובניה. אציין כי לא הוצג טיעון לעניין מצבם הכלכלי של הנאשמים, ומימאל שאין בנושא זה להוות שיקול לקולה.

10.במכלול השיקולים אני קובע כי מחמתם העונש ההולם כולל קנס הגע בין סכום של 70,000 ₪, לבין 20,000 ₪. היות שהבניה נהרסה אין לכלול במחמתם העונש ההולם גם רכיב של צו הריסה. משאל הוצגה עתירה לקבוע רכיבים נוספים לעונש, והגם שבמקרים אחרים נהוג למזר רכיבי התחייבות או מאסר על תנאי, אמצע מהכללת רכיבים שכאלה במחמתם העונש.

קביעת העונש בתוך המחמת

11.לכונת הנאשמים 4 ו-5 תעמוד הודיתם, אשר יעלה את ההליך, זאת, גם אם נוהל דיונים מספר תוך שהנאשמים החמישו את אחריותם והוודאה באה בפחת ישיבה שנועדה לשמיעת הוכחות, ובכתב אישום שתוקן בצורה שאינה מכירת. בנוסף, משאל נטען אחרת, שי לוחיה לטובת הנאשמים כי זו הרשעתם הראשונה ולחוקף זאת לכתום.

12.הנאשמים העלו, כאמור, טיעון לפיו יש לקבוע את עונשיהם בשום לב לעונשים שנגזרו על אחרים. לטעמי, טיעון זה אינו פועל באופן מלא לכתום. אמנם, הנאשמת 1 הפיקה רווח מדמי השכירות ששולמו לה בידי הנאשמים 4 ו-5, אך האחורונם הפיקו אף הם תועלת מסקית משכירת הקרקע והעשום בה. מדובר בשחופות בין הנאשמים השונים ביצוע העבירה, כשלכך יש מקיף את תועלתו וגוהה הפירות העבירה. זאת ועוד, הנאשמים 4 ו-5 הורשעו גם בעבירת השימוש בדלוח חוקי בקרקע, עבירה שלא יוחסה לנאשמת 1. אף מטיית הפרת ההחלטה השיפוטית רלבנטית לנאשמת 4, בעוד שהנאשמת 1 לא הייתה צד להליך האמור. לבסוף, הנאשמת 1 נטלה אחריות ממבוע מועד ולא בפחת ישיבת ההוכחות. במכלול השיקולים יש להביץ את הנאשמים 4 ו-5, לכל הפחות, באותו רף חומרה בו יצבת הנאשמת 1.

13. אם, בכל זאת, מוצא אני לנזור על הנאשמים קנס נמוך במידת מה מזה שנגזר על הנאשמת 1, הרי זאת משלושה שיקולים: ראשית, בשל כך שהנאשם 5 הינו הבעלים של הנאשמת 4 ומדובר, למעשה, באותו "כיס". אף המאשמה הכירה בכך, כשעתרה לנזור על שניהם יחד סכום של 50,000 ₪.

שנית, מכך שהנאשמים 4 ו-5 בניגוד לנאשמת 1, ספפו פגיעה כלכלית של ממש עקב הריסת הבניה הבדלוח חוקית. המדובר בסכומים הגיעם סביב מאתיים אלף ₪ שהושקעו על ידם בבניה ובקונטנירים שנהרסו, וזאת לפי המסכמים שהוגשו כמוצגים לעונש והטיעון לעונש. אמנם, יש משמ ביטעוניה של התביעה לפיה מי שמבצע עבירה מסתכן גם באבדן "השקעתו", אך סבורי שערקור המידעיות מחייב להתחשב, במידת מה, גם בזקק שנגרם לנאשמים בקביעת סכום הקנס.

ושלישית, משקל מדוד נוסף ייתן לטיעוני הנאשמים 4 ו-5 לפיה בעניניה של חברת "הנתיב החדש" אשר בנתה בסמוך מבנה בהיקף נרחב יותר, הוטל קנס בסכום זהה לסיכום לו עוותרת המאשמה בהליך זה (ע/ע10).

14.הנאשמים העלו נוסף טעון, בהתייחס למסמך "הנחות עבודה בעניין אכפת חוק התכנון הבניה" שהוגשו (ע/ע7) ובו רשימת "זווי דברים". לטעונתם, מסמך זה מראה שכלול אין מנישים כתבי אישום במקרים דומים, ומכאן יש להקל בעונשים. עיינוי בהסמך, ואיי מקביל את הטענה. החרג אלי הנוו הנאשמים עסק בגדר שכן שכנס בשטח משוקף ובאזור מגורים (סעיף ד' למסמך ה"ל"). הסנטור הנכבד הוסיף והפנה (ע/ע6 ש 26) להתייחסות ליציקות בטון ברשימת "זווי הדברים", אך לא מצאתי התייחסות מדו ברשימה אשר בהסמך האמור. מכל מקום, ברי כי רשימה זו מועדד לתקרים קלים יחסית, בעוד שענינים של הנאשמים מדובר בעבירות שבצועו בהיקף שונה וניכר וממנע עסקי, ומתווסף גם חוסר-הציות לצו הפסקת העבודה ולהחלטה השיפוטית. מדובר במקרה שונה בתכלית מזה שהוצג כ"זווי דברים" בהנחות האמורות, כך שאין בימוקל האמור להצדק הקלה נוספת בעונש.

15. עוד מציאה להטיט על הנאשם 5 קנס נמוך במידת מה מתקנס שיוטל על הנאשמת 4. זאת בשום לב לכך שהחניון האמור שימש את החברה והוא שהפיקה את התועלת הישרה ממנו. גם אם לבעלים אחריות וסכרי שהפיק אף הוא מפירות העבירה, ובשים לב לכך שמדובר בתגאיר, כבוירי כי אין לחייב את הבעלים באותו סכום בו מחויבת החברה.

16.במכלול השיקולים, ובשים לב למנע הכלכלי שבכסבים העבירות אשר מחייב ענישה ממונית משמעותית, אני נזרד לנאשמים את העונשים הבאים:

לנאשמת 5: קנס בסך 25,000 ₪ לתשלום שלושה תשלומים החל מיום 1.1.16 ובכל 1.1.לחודש. אי פרעון תשלום במועד יעמיד את הקנס כולו לפרעון מיידי.

לנאשם 4: קנס בסך 15,000 ₪ או 75 ימי מאסר תמורתו. הקנס שיולם בשני תשלומים החל מיום 1.1.16 ובכל 1.1.לחודש. אי פרעון תשלום במועד יעמיד את הקנס כולו לפרעון מיידי.

לבקשת ההגנה ניתן גזר הדין שלא בנכחותה ובנכחותו הנאשם 5. **המזכירות משלח אליהם עותק.**

ערעור בזכות בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, י"ב כסלו תשע"ו, 24 נובמבר 2015, במעמד ב"כ המאשימה.

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©